

Pensionären.

Jag är en gammal pensionär med grått i håret,
som slänges bort liksom det gamla året.
Men titta hit och se på mig helt noga,
i flydda dar vi gamla kunnat knoga.

Nu lägger jag i edra unga händer,
det arv ni får att släcka nya bränder.
Det arvet mycket utav eder kräver,
gå ut till det på landet och i städer.

Jag hasat över isigt tak och brända murar,
över mörka djup varur döden lurar.
Men ödet alltid räckt mig vackra handen,
därför står jag här vid ödesranden.

Med båren har jag sprungit uti många trappor,
sett hur många dött, men flera blivit pappor.
För min syn kan tränga många, många minnen,
det blir för långt vi ej med alla hinnen.

Vi gamla måste alltid vika för de unga,
men tro ej att de stegen äro väldigt tunga.
Det reder sig för gamla pensionären,
en brandman ger sig ej för ålderdomsbesvären.

Jag är en gammal pensionär med grått i håret,
nu går jag ut, liksom det gamla året.

Kungsholmens brandstation nyårsafton 1940.

Erik Bridal
Brandman.